

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 3 października 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. na podstawie 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2017 r., poz. 1383 ze zm.) po rozpatrzeniu wniosku S. S. z dnia 24 września 2018 r. odmówił prawa do ponownego ustalenia wysokości świadczenia. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie złożył nowych dowodów oraz nie ujawnił okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji z dnia 4 listopada 2011 r. dlatego brak podstaw do wznowienia postępowania w sprawie emerytury przyznanej od 24 grudnia 2006 r. prawomocną decyzją. /decyzja – plik II akt ZUS/

Ubezpieczony S. S. uznał decyzję organu rentowego za krzywdzącą i w dniu 29 października 2018 r. złożył odwołanie od w/w decyzji i wniósł o jej zmianę. /odwołanie – k. 3/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania. /odpowiedź na odwołanie – k. 4/

W piśmie procesowym z dnia 7 stycznia 2019 r. ubezpieczony poparł odwołanie i wskazał, że wnosi o przeliczenie renty na emeryturę. Dodał, że nie kwestionuje stażu pracy ani wskaźnika wysokości podstawy wymiaru świadczenia. /pismo – k. 10/

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

S. S. urodził się (...) Ubezpieczony pobierał rentę z tytułu niezdolności do pracy w okresie od 22 maja 1993 r. do 24 grudnia 2006 r. Do ustalenia podstawy wymiaru renty przyjęto wynagrodzenie z 4 lat kalendarzowych 1980 – 1983. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 75,41%. /okoliczność bezsporna/

Decyzją z dnia 5 grudnia 2006 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. na podstawie art. 27a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przyznał wnioskodawcy od 24 grudnia 2006 r., tj. od dnia osiągnięcia wieku emerytalnego, emeryturę z urzędu. Organ rentowy wskazał, że w związku z przyznaniem emerytury prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy ustało 24 grudnia 2006 r. Do ustalenia wysokości emerytury przyjęto podstawę wymiaru renty. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 75,41%.

Do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy uwzględnił 31 lat, 1 miesiąc okresów składkowych, 1 rok i 5 miesięcy okresów nieskładkowych oraz 7 lat okresów pracy w gospodarstwie rolnym.

/decyzja – k. 109 – 110 plik I akt ZUS/

Następnie w dniu 20 grudnia 2006 r. ubezpieczony złożył wniosek o emeryturę. /wniosek – k. 1 – 3 plik II akt ZUS/

Decyzją z dnia 24 stycznia 2007 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku S. S. przyznał wnioskodawcy emeryturę od 24 grudnia 2006 r. tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. Do ustalenia wysokości emerytury przyjęto podstawę wymiaru renty. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 75,41%.

Do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy uwzględnił 31 lat, 1 miesiąc okresów składkowych, 1 rok i 5 miesięcy okresów nieskładkowych oraz 7 lat okresów pracy w gospodarstwie rolnym.

/decyzja – k. 15 plik II akt ZUS, zeznania wnioskodawcy z dnia 6 marca 2019 r. – 00:01:48 – 00:09:30, 00:21:27 – 00:22:50 – płyta CD – k. 16/

Odwołanie od w/w decyzji złożył ubezpieczony i wyrokiem z dnia 26 lutego 2008 r. w sprawie VIII U 741/07 Sąd Okręgowy w Łodzi zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że wysokość emerytury powinna być ustalona z 10 kolejnych lat kalendarzowych to jest z lat od 1974 do 1983 z uwzględnieniem, że wynagrodzenie S. S. wynosiło:

- w roku 1974 – 42.000,00 zł,
- w roku 1975 – 55.000,00 zł,
- w roku 1976 – 60.600,00 zł,
- w roku 1977 – 66.800,00 zł,
- w roku 1978 – 69.600,00 zł,
- w roku 1979 – 69.600,00 zł.

W uzasadnieniu Sąd Okręgowy wskazał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na ponowne obliczenie emerytury z 10 kolejnych lat 1974 – 1983 wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających rok zgłoszenia wniosku o przyznanie renty. Wysokość wynagrodzenia za lata 1974 – 1983 nie była przez organ rentowy kwestionowana. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ustalony ze wskazanych lat jest wyższy od dotychczasowego, a tym samym spełnione zostały przesłanki do przeliczenia świadczenia.

/wyrok – k. 59 w aktach VIII U 741/07, uzasadnienie – k. 62 – 67 w aktach VIII U 741/07/

Decyzją z dnia 29 kwietnia 2008 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wykonując prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 26 lutego 2006 r. przeliczył emeryturę S. S. od 24 grudnia 2006 r. tj. od daty określonej w wyroku Sądu.

Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych tj. od stycznia 1974 r. do grudnia 1983 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 99,53%. Do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy uwzględnił 31 lat, 1 miesiąc okresów składkowych, 1 rok i 5 miesięcy okresów nieskładkowych oraz 7 lat okresów pracy w gospodarstwie rolnym. /decyzja – k. 117 – 118 plik II akt ZUS/

Decyzją z dnia 15 maja 2009 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku S. S. przeliczył świadczenie od 1 marca 2009 r. tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek.

Niniejszą decyzją przeliczono emeryturę z uwzględnieniem kwoty bazowej obowiązującej na dzień złożenia wniosku o emeryturę tj., od 20 grudnia 2006 r. Świadczenie jest mniej korzystne i nadal będzie wypłacana emerytura w dotychczasowej wysokości. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek z 20 lat wybranych z całego okresu ubezpieczenia. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 71,13%.

Do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy uwzględnił 32 lata, 7 miesięcy okresów składkowych, 1 rok i 5 miesięcy okresów nieskładkowych oraz 7 lat okresów pracy w gospodarstwie rolnym./decyzja – k. 225 – 226 plik II akt ZUS/

Decyzją z dnia 20 maja 2009 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku S. S. przeliczył świadczenie od 1 maja 2009 r. tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek z 20 lat wybranych z całego okresu ubezpieczenia. Do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy uwzględnił 33 lata, 7 miesięcy okresów składkowych, 1 rok i 5 miesięcy okresów nieskładkowych oraz 7 lat okresów pracy w gospodarstwie rolnym.

/decyzja – k. 233 – 234 plik II akt ZUS/

Odwołanie od w/w decyzji z dnia 15 maja 2009 r. i 20 maja 2009 r. złożył ubezpieczony i wyrokiem z dnia 28 czerwca 2010 r. Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie VIII U 1840/09 zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przeliczył emeryturę S. S. od dnia 1 marca 2009 r., to jest od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek, z zastosowaniem wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 103,88% i obliczonego z uwzględnieniem podstawy wymiaru składek z 10 kolejnych lat kalendarzowych z ostatnich 20 lat poprzedzających złożenie wniosku, tj. z lat 1974 – 1983,

oddalił odwołanie w pozostałym zakresie, zasądził od ZUS II Oddział w Ł. na rzecz S. S. kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu Sąd wskazał, że brak jest przesłanek prawnych do zaniechania przez organ rentowy obliczenia wskaźnika podstawy wymiaru składek z 10 kolejnych lat kalendarzowych z ostatnich 20 lat poprzedzających złożenie wniosku tj. z lat 1974 – 1983 z uwzględnieniem wynagrodzeń w okresie zatrudnienia w zakładzie (...), wynagrodzeń skarżącego ustalonych w wyroku Sądu w sprawie VIII U 741/07. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 103,88%. Sąd wskazał nadto, że oddalił żądanie wnioskodawcy w przedmiocie żądania uwzględnienia premii w wysokości 20% za lata zatrudnienia 1975 – 1976, gdyż nie zostało ono przez wnioskodawcę udowodnione.

/wyrok – k. 64 w aktach VIII U 1840/09, uzasadnienie – k. 69 – 87 w aktach VIII U 1840/09/

Apelację od w/w wyroku złożył ubezpieczony reprezentowany przez radcę prawnego i wyrokiem z dnia 8 marca 2011 r. Sąd Apelacyjny w Łodzi w sprawie III AUa 1040/10 oddalił apelację skarżącego.

/wyrok – k. 105 w aktach VIII U 1840/09/

Decyzją z dnia 23 sierpnia 2010 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. wykonując wyrok sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 28 czerwca 2010 r. przeliczył emeryturę S. S. od 1 marca 2009 r. tj. od daty określonej w wyroku Sądu. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych tj. od stycznia 1974 r. do grudnia 1983 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 103,88%. Do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy uwzględnił 33 lata okresów składkowych, 1 rok i 5 miesięcy okresów nieskładkowych. /decyzja – k. 371 – 372 plik II akt ZUS/

Decyzją z dnia 4 listopada 2011 r. ZUS po rozpatrzeniu wniosku S. S. z dnia 6 października o zmianę stanu pracy przeliczył ubezpieczonemu emeryturę od 1 października 2011 r. tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 103,88%. Do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy uwzględnił 33 lata, 7 miesięcy okresów składkowych, 1 rok i 5 miesięcy okresów nieskładkowych. /decyzja – k. 390 plik II akt ZUS/

W dniu 24 września 2018 r. ubezpieczony złożył wniosek o przeliczenie pobieranej renty na emeryturę. Do wniosku nie załączył nowych dokumentów. /wniosek – plik II akt ZUS, zeznania wnioskodawcy z dnia 6 marca 2019 r. – 00:01:48 – 00:09:30, 00:21:27 – 00:22:50 – płyta CD – k. 16/

Zaskarżoną decyzją z dnia 3 października 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. na podstawie 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2017 r., poz. 1383 ze zm.) po rozpatrzeniu wniosku S. S. z dnia 24 września 2018 r. odmówił prawa do ponownego ustalenia wysokości świadczenia. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie złożył nowych dowodów oraz nie ujawnił okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji z dnia 4 listopada 2011 r. dlatego brak podstaw do wznowienia postępowania w sprawie emerytury przyznanej od 24 grudnia 2006 r. prawomocną decyzją. /decyzja – plik II akt ZUS/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych dowodów w postaci dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych ZUS załączonych do akt sprawy oraz zeznań wnioskodawcy. Dowodom tym Sąd przyznał w pełni walor wiarygodności uznając, że są one rzetelne, kompletne i mogą stanowić podstawę ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jako niezasadne podlega oddaleniu.

W myśl art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U z 2018 r. poz. 1270 z późn. zm.), ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r. przysługuje emerytura, jeżeli spełnili łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnęli wiek emerytalny wynoszący co najmniej 60 lat dla kobiet i co najmniej 65 lat dla mężczyzn;
- 2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, z zastrzeżeniem art. 27a.

Zgodnie z treścią, art. 27a w/w ustawy, emeryturę przyznaje się z urzędu zamiast pobieranej renty z tytułu niezdolności do pracy osobie, która osiągnęła wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn oraz podlegała ubezpieczeniu społecznemu albo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym. Przepis art. 24a ust. 2 stosuje się odpowiednio.

Stosownie do treści art. 21 ust. 1, podstawę wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, stanowi:

- 1) podstawa wymiaru renty - w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do renty, z zastrzeżeniem art. 15 ust. 5, albo
- 2) podstawa wymiaru ustalona na nowo w myśl art. 15.

Art. 53 ust. 1, w/w ustawy stanowi, że emerytura wynosi:

- 1) 24% kwoty bazowej, o której mowa w art. 19, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4, oraz
- 2) po 1,3% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych,
- 3) po 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych

- z uwzględnieniem art. 55.

2. Przy obliczaniu emerytury okresy, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, ustala się z uwzględnieniem pełnych miesięcy.

3. Emeryturę, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru świadczenia, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2, oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru, a następnie emeryturę podwyższa się w ramach waloryzacji przypadających do dnia nabycia uprawnień do emerytury.

4. Przepisu ust. 3 nie stosuje się, jeżeli zainteresowany po nabyciu uprawnień do świadczenia, którego podstawę wymiaru wskazał za podstawę wymiaru emerytury, podlegał co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że ubezpieczony w niniejszym postępowaniu wniósł o przeliczenie renty na emeryturę tj. o przyznanie emerytury w miejsce pobieranej renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd Okręgowy przeanalizował zasadność żądania skarżącego i po zapoznaniu się całą dokumentacją złożoną do akt sprawy ustalił, że ubezpieczony pobierał rentę z tytułu niezdolności do pracy w okresie od 22 maja 1993 r. do 24 grudnia 2006 r. Organ rentowy decyzją z dnia 5 grudnia 2006 r. na podstawie w/w art. 27a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przyznał wnioskodawcy od 24 grudnia 2006 r., tj. od dnia osiągnięcia wieku emerytalnego, emeryturę z urzędu. Organ rentowy wskazał, że w związku z przyznaniem emerytury prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy ustało 24 grudnia 2006 r. Do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy przyjął podstawę wymiaru renty (wynagrodzenia z 4 kolejnych lat kalendarzowych, tj. z lat 1980 – 1983). Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 75,41%.

Następnie na skutek wniosku ubezpieczonego z dnia 20 grudnia 2006 r. ZUS decyzją z dnia 24 stycznia 2007 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał wnioskodawcy emeryturę od 24 grudnia 2006 r. tj. od osiągnięcia wieku

emerytalnego. Do ustalenia wysokości emerytury przyjęto podstawę wymiaru renty. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 75,41%.

Mając na względzie powyższe należy wskazać, że ubezpieczony od 24 grudnia 2006 r. tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego pobiera emeryturę (a nie wbrew twierdzeniom skarżącego rentę). Organ rentowy dokonał bowiem przeliczenia renty na emeryturę na wniosek ubezpieczonego decyzją z dnia 24 stycznia 2007 r.

Dlatego też żądanie ubezpieczonego przeliczenia renty na emeryturę należało uznać za niezasadne.

Należy wskazać, że organ rentowy w zaskarżonej decyzji z dnia 3 października 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. na podstawie 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił ubezpieczonemu prawa do przeliczenia świadczenia, gdyż ubezpieczony nie złożył nowych dowodów oraz nie ujawnił okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji z dnia 4 listopada 2011 r. - brak zatem podstaw do wznowienia postępowania w sprawie emerytury przyznanej od 24 grudnia 2006 r. prawomocną decyzją.

Na podstawie art. 114 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U z 2018 r. poz. 1270 z późn. zm.), w sprawie zakończonej prawomocną decyzją organ rentowy, na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, uchyla lub zmienia decyzję i ponownie ustala prawo do świadczeń lub ich wysokość, jeżeli: po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono nowe okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość.

Z cytowanego przepisu wynika, że warunkiem ponownego ustalenia prawa do świadczeń jest uzyskanie nowych dowodów lub ujawnienie okoliczności, które istniały przed wydaniem decyzji, a nie były znane organowi w chwili orzekania i mają wpływ na prawo do tych świadczeń lub ich wysokość /por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 1999 r., II UKN 231/99 - OSNAPiUS 2000 nr 19 poz. 734; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2003 r. III UZP 5/03 - OSNAPiUS rok 2003, Nr 18, poz. 442/.

Dokonując wszechstronnej analizy zgromadzonego w sprawie materiału procesowego Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że skarżący w toku postępowania przed organem rentowym wywołanym ponownym złożeniem wniosku z dnia 24 września 2018 r., nie spełnił przesłanki wniosku o ponowne ustalenie prawa do emerytury na zasadach określonych w art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Skarżący nie przedłożył nowych dowodów na potwierdzenie okoliczności faktycznych, a mających wpływ na powstanie prawa do świadczenia. Skarżący w toku niniejszego postępowania nie ujawnił również żadnych okoliczności, które istniały przed wydaniem decyzji, a nie były znane organowi w chwili orzekania i mają wpływ na wysokość emerytury.

Jednocześnie należy wskazać, że kwestia wysokości emerytury ubezpieczonego była już dwukrotnie przedmiotem postępowania sądowego. Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 26 lutego 2008 r. w sprawie sygn. akt VIII U 741/07 zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 24 stycznia 2007 r. i zobowiązał organ rentowy do ustalenia wysokości emerytury ubezpieczonego z 10 kolejnych lat kalendarzowych to jest z lat 1974 do 1983 wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających rok zgłoszenia wniosku o przyznanie renty oraz wyrokiem z dnia 28 czerwca 2010 r. w sprawie sygn. akt VIII U 1840/09 zmienił decyzję organu rentowego w ten sposób, że przeliczył emeryturę S. S. z zastosowaniem wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 103,88% i obliczonego z uwzględnieniem podstawy wymiaru składek z 10 kolejnych lat kalendarzowych z ostatnich 20 lat poprzedzających złożenie wniosku, tj. z lat 1974 – 1983.

Mając powyższe na uwadze odwołanie, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., podlegało oddaleniu.

Z: odpis doręczyć wnioskodawcy

K.K.-W.